

Деца, отъ този брой търсете редовно в „Барабанче“ всѣки понедѣлникъ сутринята по будкитѣ!

БАРАБАНАЧЕ

Редакторъ: Любомиръ Дойчевъ

Цена 2 лева

София, 19 декемврий 1938 год.

Вестникътъ е одобренъ и препоръчанъ отъ Мин. на Народното Просвѣщение съ писмо № 6630-23-II отъ 14. XII. 1938 година. Издание на А. Д. „Периодиченъ печатъ“ — София. Абонаментъ за 40 броя — 60 лв. Суми се пращатъ по пош. чек. с/на № 1573 или въ чисти герб. марки. Обявления по споразумение. Всичко да се адресира до в. „Барабанче“, ул. „15 Ноемврий“ № 5—София

Представя тази седмица филма:
Шишко и Слабишко
ДЕВЕТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Шишко и Слабишко предъ афиша спрѣха, взрѣха се въ словата и се позасмѣха. Възкнаха се после — сжщо като банда — безъ билетъ — да гледатъ мачътъ контрабанда. Нашиятъ Слабишко — дълъгъ както бѣше, всрѣдъ тѣлпата глетка метъръ цѣль стърчеше. Топката елучайно литна отъ играта и Слабишко евѣтна право по устата.

Д Ъ Ж Д Ъ

Стихотворение отъ Славчо Красински

Златна есенъ, тиха есенъ,
ситния дъждецъ въ ношъта
води разговоръ невеселъ
съ пожълтѣлитѣ листа.
И далече презъ полята,
дето кротко дъждъ вали —
съ тжжна пѣсень къмъ селата
идатъ старитѣ коли.
Цѣли ноши тѣ пжтуватъ
и подъ мокри чергила

спятъ мжжетѣ и снзуватъ
свойтѣ кжщи и села.
Всѣки въ кжщи се прибира,
а дъждътъ рѣми, рѣми,
и кавалитѣ замиратъ
изъ далечнитѣ земи.
Грѣятъ топлитѣ огнища,
тихо, като въвъ гнѣздо;
на земята нѣма нищо
като бащиния домъ.

Доброто добро ражда

Презъ една студена снѣжна зима Заю-баю, както винаги, остана голъ, босъ и гладенъ. Въ която и кжща да почукаше, всѣкжде му отговаряха едно и сжщо нѣщо:
„Презъ зимата гости не приемаме!“
— Чудно нѣщо, — думаше си Заю баю, — никой отъ моитѣ другари — животни не иска да ме приеме и нагости, защото било зимно време. А презъ лѣтото кой има нужда, когато времето е топло и всичко за ядене има въ изобилие?
Седи Заю-баю на студеното, краката му треперятъ отъ студъ и гладъ, а снѣгътъ непрестанно се сипе върху него.
— Ще похлопамъ и на катеричката, па каквото ще да става. Дано не ми се сърди. Вратата леко се отвори и катеричката си показа главата.
— О, ти ли си, Заю-баю... Какво те носи насамъ въ този студъ?
— Гладътъ, мила катеричке... Отъ три дена не съмъ ялъ, — изплака Заю-баю.
Катеричката имаше добро сърдце:
— Ела, стари приятелю, ела вжтре да се постоплишъ и нахранишъ. Виждамъ, че много си измжченъ и омършавѣлъ...
Заю-баю алѣзе въ топлата и уютна кжщичка на катеричката, постопли се и заговори:
— Виновенъ съмъ, много съмъ виновенъ предъ тебе, мила съседке, за дето не ти помогнахъ презъ есенята да си пренесешъ зимовището.
— Нищо, нищо, Заю-баю, не се тревожи. Това ще ти послужи за урокъ, за да разберешъ, че трѣбва винаги да правишъ добро, защото доброто добро ражда. Постилай си добре презъ лѣтото, за да ти е леко презъ зимата. Отъ тази зима нататъкъ Заю-баю винаги помагаше на катеричката при събиране на зимнина. И когато дойдѣха студенитѣ снѣжни дни, Заю-баю се приютяваше при добрата катеричка, ядѣха лешници и зеле и сладко, сладко се разговаряха.

Лт. Бакърджиевъ